

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Търговище, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: БОНКА В. ЯНКОВА

Членове: АНГЕЛ Г. ПАВЛОВ
БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ

при участието на секретаря ИРИНА П. В.А
в присъствието на прокурора Др. П. С.
като разгледа докладваното от БОНКА В. ЯНКОВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223500600060 по описа за 2022 година за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на Б. ИСМ. СЮЛ., подсъдим по НОХД № 692/2021 г. по описа на РС Търговище, подадена от упълномощения му защитник - адв.Д.П. от АК-Търговище, против постановената по същото дело присъда №10/10.03.2021г., с която е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.144,ал.3 във вр. с ал.1 и във връзка с чл.26,ал.1 от НК и във вр с чл.54 от НК му е било наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода, отложено за изпълнение на основание чл.66,ал.1 от НК с изпитателен срок от три години. Уважен е, предявеният от пострадалата Д.С., граждански иск за сумата от 2 500лв, като за разликата до пълния предявен размер от 6000лв, съдът го отхвърлил като неоснователен. Присъдени са разноските, разпределени съобразно изхода на делото.

Считайки присъдата на първата инстанция за незаконосъобразна и необоснована, с подадената въззивна жалба се прави искане за нейната отмяна и постановяване на нова, с която подс.С. бъде признат за невинен и оправдан. В изпълнение на изразената в жалбата готовност за допълнение към заявените оплаквания, в срока по чл.320,ал.4 от НПК е представено подробно (на 18 страници) допълнително изложение. Наведените съображения засягат на първо място аналитичната дейност на първостепенният съд, правилността на която е оспорена с аргументи за превратност и несъответност, вследствие на което са направени и погрешни изводи по фактите от предмета на доказване. В тази посока подробно

е анализирано: 1/ значението на отвеждането на децата от св.Д.С. в хотел и отсъствието на придадената му в мотивите към проверяваната присъда доказателствена стойност; 2/противоречията в показанията на св.Д.С. и св.Х.Х., относно момента на отправяне на инкриминираните реплики на 30.10.2020г, изключващи безусловното доверие, възложено им от първостепенният съд; 3/ ненадлежна доказателствена проверка на показанията на св.С. А., доколкото първият съд я е извършил не чрез относими към обстоятелствата от предмета на доказване източници, каквото е приложеното по делото СМУ, издадено от МБАЛ Силистра, така и понеже, за механизма на нанасяне на обективирания в СМУ увреждания и главно за техния произход, източник на сведения е самата пострадала. Въз основа на тези съображения, защитата е извела комплексно заключение за допуснато от първостепенния съд нарушение на чл.107,ал.5 от НПК, а именно не е извършена внимателна и задълбочена проверка на доказателствата по делото; не са оценени по тяхното значение първичните доказателства, а проверката на производните не е осъществена законосъобразно; за проверката за достоверност на гласните доказателства не са ползвани критерии като обективност, убедителност, вътрешна логичност и подкрепа от другите доказателства, вследствие на което е компрометиран основен принцип в наказателния процес- чл.14,ал.1 от НК(вероятно се има предвид НПК,вж стр 5 от изложението) за законосъобразно формиране на вътрешното убеждение на съда.

Друг аспект на заявената процесуална незаконосъобразност в аналитичната дейност на първостепенният съд е развита от защитата на плоскостта на необоснованите изводи, направени от съда за доверие на близките на заинтересованата пострадала, за сметка пренебрегване показанията на родителите на подсъдимия. При еднаква заинтересованост към релевантните по делото обстоятелства, без реалното им анализиране приетата висока степен на надеждност, респективно достоверност на тези, подкрепящи позицията на св.Д.С., според защитата е израз на проявена от съда декларативност, включително и поради непровереното съмнение за инсценираност и манипулативност от страна на последната, аргументирано с представеното постановление на РП Омуртаг от 06.08.2021г за прекратяване на Д.П. №152/21г. водено по чл.296,ал.1 от НК срещу същия подсъдим и заключения за сценарност, налични по експертиза, назначена в бракоразводния процес. Изведени са на тази плоскост заключения за недостоверност на заявеното от св.Д.С., като предложената в допълнителното изложение преценка на установените и действия, като обаждането на тел.112, е единствено в посока предварително подготвяне с цел манипулиране на фактите, от които впоследствие същата да черпи аргументи в своя полза. Акцентираща се и върху времевата обвързаност на действията – обаждането на тел.112 (на 30.10.2020г) е малко след подадената от подсъдимия молба за развод, входирана в РС Дулово на 21.10.2020г, разкриваща мотивацията на действията на св.Д.С., обусловена единствено от страха от вземане на децата от баща им. В обобщение е поставен акцент върху допуснатото от РС, вследствие комплекса от нарушения в аналитичната му дейност, игнориране и неспазване на принципа, че всяко съмнение следва да се тълкува в полза на прилагане на принципа „ In dubio pro reo“ (стр. 11 от допълнителното изложение), тоест „ При съмнение се решава в полза на обвиняемия“,каквото е конкретното съдържание на

латинската максима.

Изтъкват се също така и аргументи за недоказаност, поради липсата на надлежно проверен и установен факт на проведени разговори, като в тази връзка е отправено доказателствено искане въззивната инстанция да установи какви телефонни номера са ползвали Б.С. и Д.С., в часовия интервал между 22. и 22:30ч на 30.10.2020, как те са записани и на основание чл.159 от НПК да бъдат изискани от съда.

Подробно е аргументирано по нататък и застъпеното от защитата становище за изначална несъставомерност на поведението на подсъдимия по чл.144,ал.3 от НК. Изложени са съображения за различно от изискуемото по чл.144,ал.1 т НК съдържание на съставомерния „страх“ – за вземане на децата, а не от осъществяване на закана; за неустановяване на конкретния адресат и че това е именно пострадалата; за несъдържащи се в инкриминираните изрази *„ще ви унищожя, ще дойда с няколко коли и ще ви потроша“*, от гледна точка на лексиката, закани за лишаване от живот; за имплицитно изключената възможност, с оглед конкретиката на случая – между съпрузи, инкриминираните изрази, да могат да се оценят като закани, в подкрепа на което е посочено Р № 419/12.01.2015г по н.д. № 1314/2014г на трето н.о. на ВКС: *„при скарването същите изрази и действия се използват импулсивно, механично и имат единствено емоционален заряд, изразяват гняв и яд, но в действителност не целят чрез реална заплаха или реално нападение да се въздейства върху свободното протичане на волевите процеси у потърпевшия и да ги промени като предизвика страх от осъществяване на закана“*; за неотчетената от РС, а в същото време пряко относима към преценката за субективна съставомерност конкретика на случая, а именно че се касае за конфликтната обстановка между съпрузи, след фактическа раздяла и че разговорите, предмет на обвинението са водени в такава обстановка, след безуспешни опити на подсъдимия да види или да вземе децата си, в подкрепа на което са цитирани решения на ВКС - №175 /11.11.2019г. по н.д.№ 774/2019г на ВКС, трето н.о. и Решение № 107 /16.02.2012г по н.д. №124/2012г , също на трето н.о. на ВКС (стр 15 от доп. изложение)

На основата на поискан нов и различен доказателствен анализ е отправено искане въззивният съд да преосмисли действителните факти и да приеме, че от същите не следва направения от първата инстанция правен извод за осъществен състав по чл.144,ал.3 от НК.

В съдебно заседание, възз.С. редовно призован се явява.Лично и чрез упълномощените си защитници - от първа инстанция адв.П. и пред въззивния съд- адв.Р.К. от АК Разград, поддържа въззивната жалба, с молба за цялостното и уважаване от въззивният съд, респективно с молба да бъде оправдан. В същият смисъл е изявлението му и при предоставеното право на последна дума.

Упълномощените му защитници застъпват позиция за незаконосъобразност на присъдата и с молба за отмяната и настояват за оправдаване на подсъдимия. Адв.П. поддържа изцяло и по доводите, развити в много подробното допълнително изложение, заявената позиция за незаконосъобразност на осъждането и искането за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият бъде признат за невинен. Счита, че се касае за обтегнати отношения в хода на бракоразводен процес, а превратно поднесените от гр.ищец и частен обвинител Д.С. факти

преследват благоприятен изход от същия – включително и относно възлагане родителските права, но обективно не съдържат изискуемите елементи от състава на престъплението по чл.144,ал.3 от НК. Адв К. акцентира върху неоснователното ползване на СПЕ, представена към жалбата на св.Д.С. до РП, както и за несъставомерност поради отсъствието на обективна възможност за реализиране на заплахите, с оглед отдалечеността на град Дулово, а само по отношение на втората реплика и поради недопустимост на въведената „условност“ на инкриминираното заканване. За пълнота на защитната позиция, алтернативно е отправено искане за изменение на наложеното наказание, с приложението на чл.55 от НК.

Упълномощеният повереник на гр.ищец и частен обвинител Д.С.- младши адвокат А.Р., изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Претендират се разноси за адвокатски хонорар и за двете инстанции.

В упражнено право на лично участие, гр.ищец и ч.обвинител Д.С., в допълнение към изцяло споделените доводи на повереника си, изразява позиция за неоснователност на изтъкнатите от защитата на подсъдимия аргументи за несъставомерност, излагайки от своя страна съображенията си, изведени от хронологичното развитие на двете производства гражданско и наказателно.

Представителят на Окръжна прокуратура счита въззивната жалба за неоснователна и като такава счита, че следва да бъде оставена без уважение.

Съдът, след преценка на развитите оплаквания за неправилност на атакуваната с въззивната жалба присъда и като я провери изцяло, по реда на чл. 313, ал. 1 от НПК, установи следното:

Систематизирането на подробно развитите в допълнителните съображения оплаквания от първоинстанционната присъда очертават две насоки на изразеното от защитата недоволство – недоказаност на възприетата от първата инстанция фактология и свързаната с това процесуална неизрядност на доказателствения анализ и изначална несъставомерност на отправени реплики, дори и същите да са имали заканителен характер, с оглед условията на тяхното отправяне - при установените влошени отношения между съпрузи, намиращи се във фактическа раздяла и започнал бракоразводен процес.

В рамките на задълженията си очертани по чл.313 от НПК за цялостната проверка на атакуваната присъда и преди да вземе отношение по оспорената материална правилност на същата, в контекста на наведените възражения, съдът следва да провери първо правилността на възприетите от първата инстанция факти, тоест - процесуалната съответност на действията по формиране на вътрешното убеждение и съответно законосъобразността на направените при доказателствения анализ фактически изводи. Това е така, понеже преценката за правилното приложение на закона изисква преди това проверка на процесуалната дейност по установяване на релевантните факти и доколко същата е законосъобразна и има за резултат разкриване на обективната истина от фактическа страна.

I. Първото оплакване, свързано с оспорената правилност на фактическите заключения на първостепенния съд, въззивната инстанция намира за неоснователно.

Видно от делото, с оглед формираните от обвинението фактически рамки на предмета на доказване, първоинстанционният съд, след като ги е очертал вярно, в изпълнение на

задълженията си по чл.13 и чл.14 от НПК е насочил усилията си към тяхното изясняване. Доказателствената му дейност – по попълване на делото с необходимата за спазване на посочените принципни начала, относима информация, не е хаотична, а напротив – целенасочена и задълбочена, като разпитът на основния свидетел – гр.ищец и ч.обвинител е изключително подробен (на 11 страници). Именно поради немалкия обем на възпроизведените от св.Д.С. обстоятелства вероятно е убегнало на първоинстанционния съд различието в точната словесна изказност на заканителните реплики, възпроизведена от свидетелката пред РС и в разпитите на досъдебното производство. Подобно на престъпленията обида и клевета, така и при закана, установяването на точното словесно съдържание е от съществено значение за правилното решаване на делото, както с оглед изясняване обективната принадлежност на репликите към състава на съответното престъпление, така и с оглед изясняване на елементите от субективния състав. Смесовото съвпадение не е достатъчно, като очертаните от обв. акт рамки са изисквали да се установи точното и конкретно съдържание, чрез използване на възможните процесуални инструменти, предвидени в чл.281 от НПК за тяхното изясняване, което РС е пропуснал да направи. Респективно, както надлежното включване чрез тяхното прочитане на депозираните в предходната фаза показания, така и главно изясняване на действителното им смислово съдържание, предпостави и задължението на въззивната инстанция да извърши тяхното събиране и проверка в рамките на извършеното въззивно следствие.

При така установеното и съобразно правомощията си по чл.315 от НПК, като последна инстанция по фактите, въззивната инстанция след преразпит на пострадалата и след прочитане на показанията и дадени на досъдебното производство, (разпит от 07.01.2021г – л.39 Д.П.) и (разпит от 02.02.2021г, л.64, Д.П), на основание чл. 281, ал.4 във вр. с ал.1, т.1, от НПК ги включи в ползваната доказателствена съвкупност. На основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК се прочетоха и приобшиха по този ред и показанията, дадени пред друг състав на съда от 23.11. 2021г, л.69 от НОХД№ 692/21г на РС Търговище.

Като намери за относими, налични по досъдебното производство, но не събрани в съдебната фаза доказателства, при спазване принципа за разкриване на обективната истина, въззивната инстанция допусна и разпита като свидетел служителя от РПУ Й.Й.. За цялостно попълване на делото с възможните за разкриване на обективната истина доказателства бе допуснат до разпит и проведен такъв по отношение св.С.К.. Забраната по ЗЕС за пазене на изисканата информация за по-дълъг период от шест месеца, обуслови невъзможност за проверка по поискания от защитата начин, на проведения между страните - подсъдим и гр.ищец и ч.обвинител разговори. Нужно е да се отбележи, че последното не е доказателствено необезпечено, а е установено по делото с други налични доказателствени източници.

След самостоятеления анализ на доказателствената съвкупност, включително и събраните във въззивното следствие доказателства, настоящият състав намери за установени **следните фактически положения по делото:**

Подс. Б.С. и св.Д.С., съответно към момента 28 и 30 годишни, сключили брак през 2013 година и през 2014г се родила първата им дъщеря Н., а през 2015г по-малката дъщеря Б..

Родителите на св.Д.С. повече от 20 години живеели в Белгия, а за отглеждането и се грижела баба ѝ св.Х. Х.. Връзката обаче между св.С. и нейните родители - свидетелите С. К. и св.С. А. не само не била прекъсната, а напротив - като тяхно единствено дете, същата била обгрижвана, включително и финансово, независимо, че родителите и си идвали в България само за няколко седмици в годината (св.Д.С. л.53 - л.54 от ВНОХД). Поради отдалечеността в местоживеенето им и с оглед възпитанието си св.С., не споделяла с тях проблемите в семейството и, които започнали скоро след сватбата. Преди раждането на първото дете – през 2014г. съпрузите се преместили в дома на родителите на подсъдимия в гр.Дулово, които се включили в отглеждането на двете деца. Подсъдимият и съпругата му били образовани (и двамата са с висше образование) и добре възпитани, но въпреки това още в края на 2013г. „започнаха тези прояви на физическо насилие. Физическото насилие тогава не беше толкова безмилостно, но го имаше“ - св.Д.С. (л.71, НОХД). Имало и словесни заплахи по време на съвместния им живот, свързани със закани за саморазправа с нея и родителите и “ *Ще те убия тебе и ще застрелям всички ви, ще вляза в затвора и децата пак няма да останат за вас ,ще ги дадат на майка ми и баща ми“*. Тези думи и друг път съм ги чувала по време на съвместния ни живот.“ - св.Д.С.(л.38, Д.П прочетени и потвърдени в с.з. пред въззивната инстанция). Именно с оглед възпитанието си, авторитетът, който подсъдимият имал и отстоявал, проблемите в семейството и насилието не ставали достояние на околните - „неговата цел беше ,че каквото се случва помежду ни, не трябва да се разчува.... Визирам проблемите между нас като физически прояви от негова страна,така и скандалите, които се случваха помежду ни.Никой не трябваше да ги разбира и да ги знае, за да не се прави лошо впечатление“ – св.Д.С. (л.73,от НОХД).

Посочването на гореописаните взаимоотношения не е с цел обременяване фактологията, още по-малко се явява странична спрямо нея. Въззивният съд намира за необходимо фактическото и посочване защото е относима към преценката за съставомерност, доколкото случаят несъмнено разкрива специфика, изведена от брачната връзка между източника и адресата на вменените от държавното обвинение закани с убийство, така и защото е съществена за преценката в обективния принос към изясняване на фактите на показанията на разпитаните свидетели, които в случая са САМО близките на подсъдимия и на пострадалата - свидетелите Л.И. и И.И. – родители на подсъдимия и свидетелите С.К.,С.А. и Х.Х. - родителите и баба на св.Д.С.. Единственият принципно незаинтересован свидетел е само служителят от РПУ приел обаждането – св.Й.Й..

По нататък, конкретни фактически положения по инкриминираното поведение на подсъдимия, посочени в обвинителния акт, които въззивната инстанция също намира за безспорно установени, очертават следната фактология:

През м.юли 2020г., след претърпяно физическо насилие, по снетите предварителни данни “ *нанесен побой от съпруга и“*, св Д.С. посетила съдебен лекар, който я освидетелствал и видно от отразеното в издаденото Съдебно мед. удостоверение(л. 27, от Д.П.) установил „ *контузия на лявата скула с кръвонасядане и оток, контузия на дясна слепоочна област с кръвонасядане, контузия на врата и лявата раменна област с кръвонасядане и умерено изразен дефицит, контузия на дясната мишница с кръвонасядане“*. Отношенията не се

подобрили, а се обтегнали още повече и на 2.10.2020 г. (петък), св.Д.С. с двете деца отишла в с.Беломорци, община Омуртаг, при баба си. На следващият ден се прибрали от Белгия нейните родители и тя уведомила съпруга си, че ще остане, като последният не възразил. След около две седмици – на 19.10.2020г. родителите и отпътували обратно за Белгия (вж св.Д.С.,л.69,НОХД). Подсъдимият поискал съпругата и децата му да се приберат в Дулово, като ден или два, преди да отпътуват родителите и, на бензиностанция „Шел“ преди гр.Шумен, на връщане от Варна св.С. и родителите и спрели и изчакали подсъдимия и близките му, които дошли за да се *„видят с децата за пет минути“* – св.Д.С.,(л.69,НОХД.) Св.Д.С. останала в село Беломорци и въпреки настояването от страна на съпруга си и близките му, не се върнала в Дулово. Във водените по телефона разговори подсъдимият съобщил на съпругата си, че ако не се върне, ще подаде молба за развод, на което последната изразила съгласие и готовност *„като му казах, че ако той не е подал, аз ще подам молба за развод“* - св.Д. С. (л.68, НОХД). Действително, на 21.10.2020г, в регистратура на РС Дулово, била входирана молба подадена от подсъдимия против св.Д.С. за развод, за което св.Д.С. разбрала от посещение на служители от отдел „Закрила на детето“ – св.Д.С.(л. 68 от НОХД.)

На 30.10.2020г. отново по телефона, около обяд подсъдимият се обадил на съпругата си, като и съобщил, че ще дойде да вземе децата и ако не му ги даде ще *„вдигне скандал, ще се саморазправя с мен и ще стане панаир в селото“* – св.Д.С.(л. 68, НОХД.) За да осуети намеренията му, св. С. след като се посъветвала с майка си, която тогава за първи път чула, че дъщеря и има проблеми (вж св.К.- л.77, НОХД), с двете си деца отишла в хотел в град Омуртаг, където останала известно време и понеже до вечерта нищо не се случило, след като се чула и с баба си - св.Х.Х., се върнали при нея в с.Беломорци. Чрез съобщения по риложението,*„месинджър“*, подсъдимият настоявал тя да покаже децата на родителите му, но св. Д.С. казала че, в момента не е и възможно и ще ги покаже по-късно - св.Д.С. (л.53, ВНОХД).

Около и малко след 22ч. същият ден - 30.10.2020г., подсъдимият се обадил по телефона на св.С.. Последната приела разговора, като ядосано, на висок тон, като крещял, подсъдимият заявил, че ако не покаже децата на родителите му: *„ще дойда ще ти счупя ченето, ще ти счупя коленете, ще те осакатя., ще убия теб и ще застрелям всички ви „* - св.Д.С., л.38, Д.П, прочетени в с.з. пред въззивния съд и потвърдени (л. 50-51 от ВНОХД). В непосредствена близост се намирала баба и - св.Х.Х., която чула репликите, тъй като св.Д.С. включила бутона за високоговорител - св.Д.С.(л.69, НОХД) и с.Х.Х.(л. 67, Д.П, прочетени и потвърдени в с.з.-л.85,НОХД).

Св. С. затворила телефона и възприемайки казаното от съпруга и, като напълно изпълнимо, се обадила първо на тел. 112, като приетото обаждане от оператора е регистрирано в 22:18ч на 30.10.2020г (л. 47, Д.П.). Свидетелката съобщила на оператора накратко гореизложената хронология, а след това разговаряла и със служител от полицията, който и се обадил, след като оператора от тел.112 му предал за сигнала - св. Й.Й. Св.С. му обяснила, че съпругът и живее в гр.Дулово, поради което и изпращането на екип в момента било безпредметно, като се разбрали: *„ако наистина съпругът и дойде тя веднага да ми*

позвъни и ще пристигне екип на място“ - св.Й.(л. 43, Д.П, прочетени в с.з. пред въззивния съд). След известно време и след като се поуспокоила св.Д.С., се обадила по Вайбър на родителите на съпруга си – св. Л.И. и И.И. за да осъществят връзка с децата и се видят (св.Д.С. – л.52, ВНОХД). По-късно вечерта, на 30.10.2020г, св. С. А.ов също разговарял с дъщеря си, която му съобщила за телефонното обаждане и че „Б. казал, че ще я убие“ - св.А. (л.80, НОХД). Дъщеря му била разстроена, „плачеше“ св.А. (л. 80, НОХД).Той я успокоил, че ще се прибере веднага, което и направил. На 5.11.2020г. св.А. пристигнал в България и се прибрал в с.Беломорци, където два дни по-късно – на 7.11.2020г. дошли подсъдимия и неговата майка, св.Л.И.. В присъствието на техните близки - въпреки и напрегната, ситуацията не излязла извън контрол, като св.Д. ги поканила вътре, където св.Л.И. си играла с децата и седнали на масата - св.И.,(л.86,НОХД), а бащата на св.Д.С. ги приканил да изгледят отношенията си и да се разберат (вж. св.А.,л. 82,НОХД). Подсъдимият и майка му си заминали за гр.Дулово, а бащата на св.Д.С. останал при нея в с.Беломорци.

На 15.11.2020 г.(неделя) между 11.00 и 12.00 часа, подсъдимият се обадил по телефона на св.Д.С. и казал, че ще дойде да вземе децата, защото баща му не бил добре и искал да ги види. Свидетелката нямала против да ги видят – той и близките му, но била против съпругът и да вземе децата в Дулово, докато „не влезне в законна сила решението по бракоразводното дело“ –св.Д.С. (л.71, НОХД.).Св.Д.С. отново включила телефона на високоговорител, за да се чува по-ясно и баща и, който бил наблизо (вж.л.81,НОХД), чул репликите, които отправил по телефона към нея съпругът и „ че ако нещо се случи с баща ми ..“*„ще ви унищожа,ще дойда с няколко коли и ще ви потроша – св.Д.С., л 39, Д.П,* прочетени и потвърдени, като в същият смисъл са и пред РС – „ *ще ни потроши всичките, ще ни избие и ще ни застреля“* (л.69,НОХД). Възпроизведените от св.А. реплики са в същият смисъл „*тъй като дъщеря ми беше пунала високоговорителя на телефона, чух Б. като казва, че ще ни убие всичките..* “ св.А. (л. 81,НОХД). И двамата се притеснили, като „Д. *трепереше*“ -св.А.(л.81,НОХД), а баща и обмислял как да постъпи. Решили да чуят по телефона бащата на подсъдимия и за тази цел св Д.С. го набрала по телефона, за да проверят дали е добре. Обадили се, като вдигнала майката на подсъдимия и в разговора св.А. я попитал как е св.Исмаил и ако може да го чуе, на което последната казала, че е добре и работи, което потвърдил и самият свидетел И.(вж.л.89,НОХД). Тъй като 15.11.2020г бил неделен ден, на следващия св. А. с дъщеря си, след като разговаряли с кварталния отговорник в село Беломорци и му обяснили случая, той ги посъветвал да подадат жалба, което св.Д.С. направила, като я подала на 17.11.2020г, в полицията, след като се свързала с адвокат, който я изготвил (л.15.по номерацията горе вляво от Д.П.). Същата жалба подала и в прокуратурата, заведена под съответния номер на 20.11.2020 г.

Тази фактология е възприел, в общи линии и районният съд и при собствената доказателствена дейност въззивният съд не установи основания за различни фактически изводи. Обстоятелствата по казването на инкриминираните изрази от подсъдимия, съдържанието им и тяхното непосредствено възприемане от св.Д.С. въззивната инстанция намира за несъмнено установени и в този смисъл не споделя предложената от защитата друга фактология, основана върху позицията на подсъдимия, подкрепена от неговите

родители, а именно, че изобщо не са казани инкриминираните изрази.

Вярно е, че по отношение установяване факта на казването на репликите и тяхното съдържание по делото не са налице незаинтересовани свидетели, което не изключва възможността тези обстоятелства да бъдат установени по изискуемия несъмнен и категоричен начин, а изисква внимателната им оценка именно поради принципната им заинтересованост и очакваната субективност, поради тази причина, на техните възприятия.

Като е възложил доверие на групата свидетели, подкрепящи показанията на св. Д.С., първоинстанционният съд не е отклонил от процесуалните изисквания, водещи при доказателствената аналитична дейност: а именно първо самостоятелно, чрез преценка на тяхната собствена последователност логичност и убедителност, така и в съвкупност – поставени в съпоставка помежду им и с другите източници по делото.

Фактът на казването на словесните изрази, съдържащи закана с убийство е възприет и в двата случая от нейните роднини – от св.Х. и втория път от нейния баща. Съмнението за сценарност и манипулативност в действията на пострадалата, която „много удобно“, както е изтъкнато пред първата инстанция(стр 128,НОХД) е имала свидетели на обаждането, не може да бъде споделено, както защото е основано на предположение, така и защото същата интерпретация е относима и за другата група доказателствени източници, на които защитата настоява да бъде възложено доверие. Родителите на подсъдимия от своя страна сочат, че са присъствали и „не са чули“ той да заплашва Д. (л. 87 –л. 88,НОХД и л.90,НОХД). Същественото в случая е не кой и защо е пуснал телефона на високоговорител, а дали са казани тези реплики и дали са със заявеното от св.С. съдържание, респективно дали казването им е осъзнато от подсъдимия и с търсената от него цел: *промяна на поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока*, съгласно указанията на приложимото и коректно цитирано от първата инстанция ТР№ 53/89г на ОСНК.

Показанията на св.Х.Х., макар и принципно заинтересована, не са лишени от правдивост, което заключение следва от установената коректност при възпроизвеждане на обстоятелствата относно хората, които са чули репликите по високоговорителя. С отчитане възрастта и недоброто здравословно състояние, в което е проведен разпита и, видно от направеното искане от прокурора да бъде освободена (вж п-л, л.84НОХД),св.Х. сочи, че синът и не е бил когато „Б. *отправи заплахи по телефона*“, като в контекста на казаното от нея в целия проведен разпит - става въпрос за заплахите, на които тя е присъствала.

Възражението, развито на стр.трета в допълнително изложение за недостоверност на показанията и на двете свидетелки- Х.Х. и Д.С., поради констатирано противоречие между тях, дискредитиращо ги като обективен източник на релевантната информация, въззивният съд намира за неоснователно,поради следното: Относно първата инкриминирана заплашителна фраза, св. Х.Х. действително е посочила в разпита си пред съда, че е имало обаждане от подсъдимия, който се карал с внучката и я заплашил, включително и „*че ще и счупи ченето, ще и счупи краката, ще ни застреля и няма да ни остави да живеем*“ и след което тя „*извика едно такси и отидоха в хотела на Х. Чърак*“ (л. 83, НОХД), както и че след като се е прибрала, около полунощ „Б. *отново звънна на Д.*“ и казал, че „*няма да ги*

остави живи и че ще ни застреля“ (л.83, НОХД). С оглед изтеклия период от време и изявленията на свидетелката, че „вече мина една година“ (вж л.83, НОХД) и същата не си спомня някои обстоятелства, показанията и от досъдебното производство са прочетени и приобщени по реда на чл.281, ал.4 във връзка с ал.1, т.2 пр второ от НПК и категорично потвърдени. С оглед многопластието на изнесените обстоятелства (относимо за показанията на всички разпитани свидетели, взаимно обвиняващи се за семейното неблагополучие на техните деца и внучка), емоционалната обвързаност и не на последно място възрастта на св.Х. (80 г), при изричното и изявление, *“правилно е записано всичко ,така е както съм казала“*, РС е имал пълно основание да се довери именно на прочетените показания. Видно от прочетените и показания, депозиран в много по-близо до събитията време – на 09.02.2021г, св.Х. ясно е посочила *„беше на 30 октомври 2020г. От сутринта Д. започна да получава обаждания от мъжа си Б.. Той я заплаши, че ще дойде да вземе децата. Тъй като Д. беше пуснала на високо телефона, аз чух разговорите. Той каза тогава, че ще дойде с няколко негови коли и насила ще вземе децата. Д. грабна децата и от страх отиде в хотела... Цял ден бяха там. Беше тъмно вече ,обадох се по телефона на Д. и и казах, че явно Б. няма да дойде да ги търси, да се приберат в къщи..... След като се прибраха с децата не се мина много и Б. отново започна да звъни. Този път започна да я заплашва, че ще я убие.... Заплашва, че ще дойде да ни застреля всичките ...Много неща изговори. Д. се уплаши и се разплака ..*(л.67, Д.П.) Подробното възпроизвеждане е наложително, защото недвусмислено подкрепя извод за обективност в показанията на св.Х.Х., независимо от родствената връзка с пострадалата. Ясно и конкретно са отграничени двата момента в събитията от 30.10. 2020г и причината, обусловила отиването в хотел по-рано през деня, която е свършено различна от причината за обаждането на тел 112 и търсената от РУ Полиция помощ и съдействие, по-късно вечерта. В тази посока показанията на св.Х., дадени на Д.П и потвърдени от нея, които се възприемат и като по-пълни и верни, предвид близостта им към инкриминираните събития, кореспондират напълно с показанията на св.Д.С.. Последната в нито един момент не е твърдяла, че заканата с убийство е била в разговора по-рано през деня. Обратно, последователно същата е заявявала (вкл и пред въззивния съд –вж л. 49, ВНОХД), че обаждането през деня е било със заплахи, че ще вземе децата и коректно обяснява защо е предприела укриване в хотела - за да не вземе децата *„Докато не мине делото и не се определят привременни мерки“*, както и че инкриминираните заплахи е получила по телефона вечерта, СЛЕД КАТО СЕ Е ПРИБРАЛА от хотела. Именно градацията в словесната агресия, макар и по телефона, а не очи в очи е и обективната основа за кредитиране на изразеното от св.Д. опасение за изпълнимост на отправената закана. В този смисъл, въззивният съд споделя дадената и от първата инстанция положителна оценка за достоверност на фактите, възпроизведени в показанията на св.Д.С., като подкрепени от показанията на св.Х.Х. и на баща и св.С. А.ов.

Междувпрочем, горната констатация свързана с многопластието на изнесените обстоятелства, техният обем и емоционалната обвързаност, е и обяснимата причина за различието, включително и в изразните средства, ползвани от св.Д.С. при възпроизвеждане на чутото. Не се касае за спокойна среда, в която тя, като безпристрастен свидетел да е

възприела събития, за да се очаква да ги възпроизведе с точност до детайли. Поради това и различието в изразите, при несъмнено запазения им съвпадащ смисъл, не дискредитира достоверността на показанията на пострадалата и в тази посока показателно е изявлението и пред въззивният съд: *„Освен телесните закани, отправени към мен имаше и закани с убийство. Това, че не съм успяла да се изразя точно в районният съд, предполагам, е защото е минало година и осем месеца и точно дума по дума, каквото ми е казано съм се опитала да го изложя в изказването си, но не зная и как точно е записано. В досъдебното производство съм била по-точна и конкретна, беше по-близо като време и го потвърждавам* „, л. 51 ВНОХД

Тоест, различието в начина на формулираните заплахи, смислово напълно съвпадащи си, доколкото „убия, застрелям, унищожа“ сочи все една и съща цел и форма на намерение, не дискредитира достоверността в показанията на св.Д.С., а има своето обяснение именно през особеностите на конкретната ситуация и емоционалната обвързаност на двете страни.

ПРОВЕРКАТА за достоверност, довела първата инстанция до извода за кредитиране показанията на пострадалата, следователно не е в противоречие с процесуалните изисквания и възраженията на защитата в тази посока са неоснователни. Към доводите на РС за възложеното доверие, (стр.4 и стр.5 от мотивите), които настоящата инстанция споделя, може да се добави и следното:

1/Обективно установеното поведение на св.Д.С., включително и емоционалното и състояние, за което свидетелства незаинтересован към случая свидетел - служител от РУ Омуртаг, е също подкрепящо показанията и обстоятелство. Следва да се уточни обаче, че само факта на познанството с бащата на св.С. -вж.св.А., л.81, НОХД, при липса на каквито и да е други данни не го прави предубеден и не го дискредитира като обективен източник. Нещо повече. Към момента, към който св.Д.С. е позвънила на телефон 112 и е разговаряла с оператора, а след това същата вечер е провела разговор и със св.Й., последните изобщо не са разполагали с информация за нейната самоличност. Св.С. се е представила по искане на самия оператор на тел.112(л. 52, Д.П, протокол №3 от извършената Аудиотехническа експертиза).

Вярно е, че съдържателно, проведения разговор (л.52 – л.53,ДП.) включва искането на св.Д.С. да информира, *„да е записано разговора понеже вече въ, не е първия случай и много стават“*, да се увери, че е подаден сигнал *„Да, да знаете, че е подаден сигнал“*, но предложената от защитата интрепретация на проведеното обаждане, като обмислено поведение, с цел да бъде използвано от пострадалата, не намира опора в делото и в този смисъл не може да бъде споделено. Освен дължимият съвкупен анализ на всички гласни и писмени доказателства, който не обуславя обосновано заключение за преднамереност в поведението на св.Д.С., но и показанията на служителя от РУ Омуртаг, св.Й.Й. (л.43,Д.П., прочетени и потвърдени), недвусмислено установяват, макар и не лично възприето, а индиректно чрез проведения телефонен разговор, състояние на пострадалата: *“тя звучеше много разтревожена“*. Липсва основание показанията на св.Й. да не бъдат възприети за достоверни, дори и само от гледна точка посоката на комуникация- не тя, а свидетелят и се е обадил, което лишава от логическа опора твърдението за „сценарност“,

защото няма как същата да е подготвила поведението си (без да знае, че ще бъде потърсена и кога) с цел да заблуди полицията в сериозността на случая. Освен друго, дори не се е възползвала от „подготвените“ си доказателства, тъй като св.Й. не е включен в списъка към ОА и не е бил разпитан пред първа инстанция, което действително лишава от логическа опора възражението за сценарност в поведението на пострадалата и оспорената обективност на проведеното обаждане с оператора на тел.112 и със св.Й. и техният принос, като подкрепящи достоверността на показанията и. Само в допълнение и за изчерпателност, следва да се обсъди и неоснователността на изведените от защитата аргументи за сценарност, базирани на представено пред първата инстанция Постановление за прекратяване на наказателно производство по друго дело между същите страни. Констатациите на прокурора, съдържащи оценъчни съждения за повода св.Д.С. да сигнализира полицията по никакъв начин не са обвързващи настоящият съд в това производство, като отделен е въпроса доколко прокурорът се е позовал на тях, предвид факта, че в крайна сметка е трудно да бъде разбрано основаниято за прекратяване - дали деянието не е виновно или обществената му опасност е явно незначителна, които несъмнено са съвършено различни хипотези.

В тази връзка, следва да се посочи и това, че освен по изложените в съдебното заседание съображения, но и поради изрично предвидения в НПК ред да осъществяване на доказателствената оценка, въззивната инстанция не прие за основателно искането за назначаване на експертиза, която да изследва и даде заключение дали св.Д.С. е склонна към сценарност и изопачаване на истината, тоест дали лъже в показанията си. В НПК експертизата не е способ за доказателствен анализ, а единствено и само подпомага съда в изясняване на онези обстоятелства, за които съдът не разполага със специални знания. Обстоятелството, че такава е допусната в бракоразводното дело не обвързва в преценката си настоящият съд. Дали едно доказателствено средство е източник на достоверни фактически данни е изцяло в дискрецията на съда, който следва да обсъди доказателствената съвкупност, воден от процесуалните предписания в НПК, като надлежно се мотивира. Несподелимо е в този смисъл наведеното от защитата съображение за назначена в друго производство - бракоразводния процес експертиза, *“по която нещата лице заключава, че св.Д.С. има сценарно поведение”*(стр 12 от допълнително съображение).

2/ На следващо място, установено е по делото, че до 30.10.2020г въпреки упражняваното върху нея насилие от съпруга и, което последният не отрича, макар и да твърди, че е било еднократно (вж.л.64,НОХД),св.Д.С. не е съобщавала на родителите си и ги държала в дистанция от семейните си проблеми. В течение на случващото се била само нейната баба - св.Х.Х., при това не в детайли. При тези данни, активираната поредица от събития, след отправената на 30.10.2020г закана, несъмнено, макар и косвено, подкрепят заявления от св.Д.С. начин, по който същата я е възприела: като сериозна и изпълнима. Тя не само е споделила с родителите си: майка и узнала за първи път именно тогава – *„До 30.10.2020г, аз няхах информация,че Д. има семейни проблеми“* – св.К.(л.77.НОХД), но и баща и си дошъл с *„първия полет от Белгия“* - св.Д.С.(л. 69,НОХД), като пристигнал на 5.11.2020г, въпреки, че по-малко от месец преди това – на 19.10.2020г отпътували с майката на св.Д.С.

за Белгия, а в принципен план идването им в България се е случвало по веднъж в годината: „След раждането на децата се прибираха по веднъж на година и оставаха около 3-4 седмици и това е от 2013г насам“ св.Д.С.(л. 53, ВНОХД).

Тоест, възприемането на отправените закани, като реално осъществими и преценката им като действително можещи да възбудят основателен страх от осъществяването им, на следващо място не се установява само от субективното мнение и усещане на пострадалата, а и от обективното и поведение. Изявленията и че „на 30.10.2020г и на 15.11.2020г , след отправените заплахи се почувствах застрашена и изпитах голям страх..“ св.Д.С.,(л.72 от НОХД) не са декларативни и това следва, включително и от анализа на активираните след 30.10.2020 събития. При спестявана от св.С. в продължение на години информация за проблемите в семейството, с напълно логична, от гледна точка социалния статус и образованието на съпрузите мотивация „Преди да се разделим,по време на брака винаги съм претърпявала физическо насилие и обиди, но не съм ги правила предмет на споделяне с родителите ми,защото ние сме съпруг и съпруга и се надявах ,че с течение на времето тези проблеми ще отшумят“ - св.Д.С.(л. 71, НОХД), самият факт, че е решила да им съобщи и то така, че баща и веднага се прибрал от Белгия е показателен за сериозността на ситуацията, провокирана от отправената към нея на 30.10.2020г заплаха и начинът, по който същата я е възприела.

3/ На следващо място, подкрепящи показанията на св.Д.С. и придаващи им правдивост са и показанията на св.Й., съдържанието на проведения с оператора на националния спешен телефон 112 разговор,чиято автентичност е установена по експертен път, изготвената СПЕ, назначена в Д.П, която също по експертен път е изяснила промяна в психическия профил, изразена в повишена склонност към наблюдение за опасности в заобикалящата среда, избягващо поведение и спад във функционирането, както и страхът, идентифициран като фактор „в развитието на Разстройство в адаптацията в неговия подвид Тревожно депресивна реакция у Д.С.“ (л. 141, Д.П), приета без възражение след изслушване на в.л С.Стефанов (л. 66, НОХД), доколкото изразената от защитата позиция е включвала несъгласие с депозираните от вещото лице отговори по поставените му въпроси, но не и възражение към компетентността, методите на изследване или обосноваването на изготвеното заключение.

4/В косвена подкрепа на възпроизведените от св.Д.С. фактически положения, включително и начинът на възприемане на отправените към нея закани са и показанията на св.К.. Последната подробно разясни във въззивното следствие обстоятелствата, при които е потърсена нейната професионална помощ и възприятията и относно състоянието на св.Д.С.. Следва да се отбележи, в контекста и на отправеното в пледоарията на адв.К. искане (стр.втора,82,ВНОХД) за изключване на изготвената от св.К. експертиза, че съдът изобщо не я цени в това и качество. Макар и приложена между кориците на делото, т.нар “Психологична експертиза“, независимо от експертния си характер, след като не е назначена по надлежния ред, съгласно чл.105,ал.2 от НПК не притежава и не би могла да притежава процесуалната стойност на доказателствено средство по см на чл.153 от НПК. Именно по тази причина е възможно провеждането на разпит, в качеството на свидетел, на магистър -

психолога С.К. за изясняване на обстоятелствата по осъществяване на контактите и преките и възприятия от поведението на св.Д.С.. Следва да се посочи и това, че по този начин не се компрометира дължимия ред за изясняване на съответни, включени в предмета на доказване обстоятелства, понеже за състоянието на пострадалата е ползвана назначена по делото и компетентно изготвената СПЕ на д-р Стефанов, а установимите чрез показанията на св.К. фактически данни са други, поради което и не е налице припокриване на едни и същи релевантни обстоятелства, установени чрез различни по вида си доказателствени способности, което би било недопустимо. Наличната между кориците на делото психологическа експертиза е само и единствено писмено доказателство, съставляващо повод за проверка на обстоятелствата по необходимостта от нейното създаване и изписване, обстоятелствата, свързани с причината за търсенето на професионална помощ, от страна на св.Д.С.. Реално установените действия, тяхната причина и интензитет, както и опосредените чрез показанията на св.К. изявления на пострадалата, позволяват преценката на последните като достоверно възпроизвеждащи случилите се събития, включително и след надлежното изясняване на формалните противоречия относно датата на изследване и изготвяне на „психологическата експертиза“, а именно че се касае за технически грешки, допуснати от св.К., не и за противоречия, компрометиращи достоверността на показанията на св.Д.С..

РС не е допуснал нарушение и при обсъждане на другата група доказателствени източници, като при извършената самостоятелна проверка въззивната инстанция също не намира основание да бъдат възприети за достоверни обясненията на подсъдимия и подкрепящите го показания на неговите родители. Внимателният им прочит и техният анализ не обуславят различни изводи. Показанията на подсъдимия остават изолирани и заявеното от него пълно отричане да е отправял заканителните реплики се явява с декларативен характер и без принос към изграждане на фактически изводи по обстоятелствата от предмета на доказване. Твърденията му, включително и в преразпита пред въззивната инстанция относно естеството на взаимоотношенията в семейството и по-конкретно, че: не знаел защо съпругата му отказала да се върне в Дулово (стр 58, НОХД), че не е имало никакви проблеми (л. 62, НОХД), че живеят заедно, но не е забелязал синини по съпругата си (л.63,НОХД), респективно не му е известно да ги е имала и от къде са лишени от доказателствена, а и от логическа подкрепа. Встрани от произхода им, което не е предмет на настоящото дело, като преценката на СМУ е само доколкото кореспондира със заявените от св.С. обстоятелства и в този смисъл ги подкрепя, но е безспорно е, че последната е имала видими увреждания, констатирани на 16.07.2020г по лицето, които с оглед местоположението са на четири различни места по главата и раменете и е лишено от подкрепа твърдението на подсъдимия, че всичко в семейството е било нормално. Нормалните взаимоотношения предполагат съпругът поне да знае, че съпругата му има телесни увреждания и най-малкото да попита за техния произход. Подкрепящите го показания на неговите родители не придават достоверност на обясненията му, включително и поради установения, при съпоставителния им анализ вътрешен и собствен дефицит на достоверност. Наред с това, по естеството си възпроизведените от св.Л.И. и И.И. обстоятелства не касаят и пряко фактите от предмета на доказване, а по обясними причини

разкриват многопластовата картина на отношенията в семейството на сина им. Относно фактите от предмета на доказване - отправени ли са закани по телефона от подсъдимия към съпругата му за убийство и дали същите са могли да възбудят основателен страх, както се посочи, показанията на св.Л.И. и И.И. нямат пряк принос за тяхното изясняване. При липсата на конкретика за съдържанието на разговорите на инкриминираните дати и при посоченото от самата св.Л.И., че не е присъствала на всички разговори (вж л. 88, НОХД), изявленията и че „Д. и Б. постоянно си говореха и няма абсолютно никакви заплахи от страна на Б.“ и че след като Д. си е отишла в село Беломорци „все още продължават да си говорят. Б. не е отправял никакви заплахи към Д.“ (св.Л.И., л. 87, НОХД) не са от естество да опровергават достоверната доказателствена съвкупност, формирана от показанията на св.Д.С. и подкрепящите я доказателства. Идентична е и оценката на показанията, депозираните от св.И.И.. Заявеното от него, че на 30.10.2020 г е присъствал на разговора на сина си със св.Д.С. и разговорът е бил „само за децата“ и без заплахи е опровергано от цялостната поредица предприети действия, реализирани от св.Д.С. изключващи достоверността на твърденията на св.И. за обичаен и спокоен разговор. Относно заканата на 15.11.2020г, в показанията на св.И. данни за проведен разговор и неговото съдържание не се извличат, доколкото същият възпроизвежда само факта, че действително бащата на св.Д.С. е говорил с него. Нещо повече, св.И. утвърждава факта, че именно св.А., на 15.11. 2020г му се е обадил и причината за това е именно за да се поинтересува от здравето му „Баща и ме попита дали съм добре, но имаше хора – клиенти и аз какво мога да кажа“ св.И. (л.89, НОХД). Лишено от доказателствена опора, а и от логика е да се приеме, че поводът за обаждането на бащата на св.С. е друг, а не именно заявления от него – да провери какво е състоянието на неговия тъст, понеже малко преди това подсъдимият е отправил по телефона инкриминираната реплика и свързаната с нея причина за отправянето на заканата, „че баща му е зле“.

Както се посочи, обясненията на подсъдимия, разкриващи позицията му на напълно различна интерпретация на фактите и по-конкретно, че не е отправял закани с убийство са опровергани от достоверната доказателствена съвкупност, вътрешно противоречиви са и са в конфликт с правилата на формалната логика, поради което и правилно са оценени от РС като изолирани и недостоверни. Този извод споделя и въззивният съд, като следва само да се допълни, че заявеното във въззивното следствие, (вж л.48, ВНОХД), че изобщо не е провеждан разговор, а комуникацията е била само епистоларна, в интервала между 22.00 и 23.00 на 30.10.2020г, е изцяло опровергано от гласните доказателства- св.Д.С. и подкрепящите я показания на св.Й. и от данните от проведеното обаждане на тел. 112. И без информацията от мобилните оператори, с оглед изтеклия срок на съхранение (л.68, ВНОХД), твърденията на подсъдимия се явяват оборени дори и от представените от самия него разпечатки. Въпреки, че последните не са доказателствено средство по НПК, след като са представени от самия подсъдим, според съда липсва пречка информацията от тях да бъде въведена по делото чрез обясненията му и съответно самият подсъдим потвърди, че репликата „Как да не викам, ти бъди на мое място и недей да викаш“, е негова, а отбелязано време на казването е октомври 30. 11.06 РМ. Ноторно известно е, че в

международните стандарти, абривиатурата РМ идва от post meridiem, тоест „след пладне“, за разлика от АМ, което от своя страна е абривиатура на ante meridiem, съответно „преди пладне“. Последното, разбира се, се посочва само за изчерпателност и само доколкото, чрез неговите обяснения част от интересуващата информация – потвърдената от него реплика и часът на казването и са надлежно въведени, то и принципно е възможно обсъждането им.

В обобщение, доказателствената дейност на първата инстанция не страда от приписаните от защитата пороци. Законосъобразна е преценката на РС да не ползва при формиране на изходната доказателствена основа разпечатките от социалната платформа “Месинджър”. Същите не съставляват годни доказателствени средства, респективно не са допустим източник на доказателства, без значение, че принципно страните не отричат, че са комуникирали и по този начин. Разпечатките не са проверени за автентичност, но по-същественото е, че не са изготвени по правилата на НПК и не допускат възможност за тяхното използване. В този см. е непротиворечивото разбиране на ВКС - Р № 32/13.03.2018 г. по н. д. № 45/2018 г., ВКС, II н.о – *„коментираните записи изцяло принадлежат към личното пространство на разговарящите, а предлагането им за установяване на правнорелевантни факти противоречи на чл. 32 от Конституцията на Република България и чл. 105, ал. 2 от НПК“*. В същата посока са и Р № 83/ 19.06.2012 г. по н. д. № 3135/2011 г., на ВКС, II н.о, Р № 456/ 14.11.2012 г., по н. д. № 1388/2012 г., ВКС, I н.о. Тоест, разпечатките (без значение, че са преведени на български език) на данни от проведена по месинджър комуникация между подсъдимия и св.Д.С., са негодно доказателствено средство и не въвеждат дължими за ползване доказателствени данни. По тези съображения и въззивната инстанция ги остави извън параметрите на обсъжданата доказателствена съвкупност, респективно като неоснователни се възприемат формираните от тях защитни аргументи, развити на стр.10 и стр 11 от Допълнителното изложение.

Непредявяването на приложения към делото диск (след л.54 и преди л.55 от Д.П.) не съставлява процесуално нарушение, още по-малко е пречка за обсъждане на изведените от същия информационни данни. Както е известно, в чл.284 от НПК е предвидено задължение за предявяване на веществените доказателства, не и на веществените доказателствени средства, каквито са звукозаписите. В случая, самият звукозапис, освен че е възпроизведен в съдебно заседание (п-л, л.92, НОХД), с което несъмнено е станал достояние на страните, но и е материализиран на хартиен носител, който е прочетен, съгласно изискването на чл.283 от НПК (п-л, стр.123, НОХД)

Накрая, следва да се посочи и това, че въпреки ползването от досъдебното производство показания на св.Д.С. и на нейната баба, св.Х.Х. да са приобщени на основание чл.281,ал.4 от НПК, без съмнение ограничението по чл.281,ал.8 от НПК, не е налице, тъй като доказателствената съвкупност, от която са изведени възприетите и от въззивния съд фактически положения не е базирана само и единствено върху прочетените по този ред(без съгласието на страните) доказателства.

Ето защо и от фактическа страна въззивната инстанция намира за вярно установени изложените в мотивите положения, поради което и упрекът към РС за неправилно установените релевантни факти се явява неоснователен.

II. При гореизложените фактически положения, по втората основна линия на защита и оспорване на атакуваната присъда – нейната материална правилност, тоест, че към тези факти неправилно е приложен закона, въззивната инстанция намира следното:

Принципно, верен и споделим е изводът на първата инстанция, че казаните на два пъти реплики, включващи закана за убийство са били по съдържание и предвид условията и ситуацията, в която са казани (също значими за преценка съставомерността) напълно покриващи условието да са могли да възбудят основателен страх у адресата и това обстоятелство е осъзнато от подсъдимия. От вярно установената фактология първостепенният съд е направил и правилни правни изводи за осъществено от обективна и субективна престъплението, за което подсъдимият е бил предаден на съд.

Необходимо е да се отбележи обаче, че въззивната инстанция не възприема изцяло всички аргументи, ползвани при формиране на иначе, както се посочи верният правен извод.

На първо място, несподелима е правната оценка на предприетото преместване от св.С. в хотел в град Омуртаг, по-рано през деня на 30.10.2020г. (стр .7 от мотивите). Въпреки, че обсъденото преместване е коментирано в мотивите в аспекта на отправена „закана“, без идентифициране на нейното съдържание и конкретика, преценено в контекста на изложената по-горе в самите мотиви хронология, не позволява еднозначно да бъде възприет аргумента на съда относно правното значение на извършеното преместване: дали е реакция на инкриминираната закана или по други причини. В тази посока упрекът на защитата има своя резон и въззивната инстанция споделя дадената от защитата оценка на този факт, а именно, че доказателствената му оценка го определя като неотносим пряко към обсъжданите елементи на процесното престъпление. Това е така, понеже самата пострадала, включително и в разпита пред въззивната инстанция сочи друга причина за предприетото преместване в хотела, свързана с осуетяване възможността на бащата да вземе децата, преди да има съдебно решение, разрешаващо въпроса с възлагането на родителските права. За изясняване на релевантното обстоятелство - дали е възприела пострадалата инкриминираната закана, като такава, която е могла да бъде реализирана и съответно за преценката дали същата е могла да възбуди основателен страх, е без значение каквото и да е поведение, предхождащо казването на същата. То несъмнено разкрива притеснение у пострадалата, но е неотносимо към инкриминираната закана, защото първо, същата е била отправена вечерта и второ, както се посочи мотивацията да напусне дома си е обусловена от други причини. Ето защо и не могат да бъдат споделени изложените от първата инстанция аргументи за съставомерност, изведени от анализа на факта, че св. Д.С. *“предприела преместване на децата и себе си в хотел с цел да се защитят“* (мотиви, стр. 7) и че именно това преместване, включително и обсъждания час на пристигане е обсъдено с доказателствена тежест, като опровергаващо *„обясненията на подсъдимия, който отрича да е отправял посочените в обвинението закани,“* (мотиви, стр 5)

Въпреки, че напълно вярно първата инстанция е посочила, при това показвайки много добро познаване на съдебната практика, че изследваните обстоятелства от обективна и субективна страна *„следва да се преценяват каквито са били по време на извършване на деянието, а не след минаването на определено време“* (ТР № 53/89 г на ОЧНК), посоченото

изискване касае преценката и значението и на предхождащите инкриминираното деяние, събития.

Известно несъгласие въззивната инстанция изразява и с възприетия, в подкрепа формирания правен извод аргумент, изведен от опосредените чрез показанията на св.А. данни с източник двегодишната дъщеря на пострадалата. Приетото в мотивите (вж. стр 5) е изведено от непроверен надлежно факт, за разговор между бащата на св.Д.С. и малката му внучка и съответно на дадената му правната му оценка като подкрепящо реалната изпълнимост на закана с убийство, предвид наличното за това средство- пушка, не може да бъде споделено. В случая, съдът безрезервно е приел, че такъв разговор е проведен и детето е споделило видяното с дядо си, без да е отчетено обстоятелството, че информативния източник е дете, което е било на 2 години и половина (вж. св.А., л.80 НОХД). Изключително ниската възраст на детето, без съответното ползване на експертно мнение относно способността му да бъде свидетел и възпроизвежда вярно факти, не позволява възприемането на получени с такъв източник данни. Последното не компрометира достоверността на показанията на св.А. при възпроизвеждането на възприети от самия него факти, но с оглед ненадлежно проверените способности на малолетното дете въобще да бъде свидетел, то и опосредено установените чрез св.А. данни следва да бъдат изключени.

Независимо от различието в правната оценка на посочените факти, както се отбелязва по-горе, въззивната инстанция намира крайната правна оценка на установената фактология за вярна. Тоест, правилно е прието, че с казаните от подсъдимия на св.Д.С., на 30.10.2020г около и малко след 22ч по телефона изрази „ще дойда ще ти счупя ченето, ще ти счупя коленете, ще те осакатя, *ще убия теб и ще застрелям всички ви*“ и на 15.11. 2020г. „ако стане нещо на баща ми, *ще ви унищожа*, ще дойда с няколко коли и ще ви потроша“ от обективна страна съставът на престъплението по чл.144,ал.3 във вр с ал.1 от НК е изпълнен.

Неоснователни са наведените в допълнителните съображения към въззивната жалба (на стр.13 и 14, съответно л. 35-36 от ВНОХД) възражения, свързани с лексикалното значение на отправените реплики и по-конкретно на втората от тях. С въпроса за значението на израза „ще ви унищожа“, включващ персонално и самата пострадала (за възражението относно недостатъчно персонализирани изрази, вж. Р № 292/ 23.07.2013 г.по н. д. № 895/2013 г., на ВКС, II н. о., постановено по сходна проблематика, макар и за друг вид престъпление- клевета), както и дали посоченият израз има качеството на „закана с убийство“ се е занимал и РС, като извършеният анализ (стр.6 от мотивите) е коректен и верен и настоящият съд не намира причини да се отклони. Може да се добави само това, че правилния прочит изисква съвкупната оценка на целия израз, в аспекта на условията, в които същият е отправен, за да се прецени точното му смислово значение. Преценен именно от гледна точка лексикалното му значение изразът „ще ви унищожа“ позволява оценката му като закана с убийство. Както е известно, лексиката, за разлика от граматиката е наука за значението на съдържанието на думите и словосъчетанията, като в Тълковния речник съдържанието на глагола „унищожавам“ е синонимно на „премахвам, разрушавам, съсипвам , убивам“ . В нито един от доказателствените източници не се съдържа препратка позволяваща да се приеме (не се и твърди от подсъдимия), че заявеното „унищожаване“ е

свързано с финансова разруха, респективно съсипване на имущество, сгради парични средства и пр. Казано иначе, от гледна точка ползваните изразни средства, обективиращи отправената закана правилно е прието, че същата е именно с убийство.

С оглед вярно отчетените елементи на института на продължаваното престъпление, законосъобразна е и неговата приложимост в случая, като изцяло споделените съображения на първата инстанция в тази посока(стр.7- стр. 8 от мотивите), не изискват преповтаряне, като само следва да се допълни, че пречката по чл.26,ал.6 от НК не е налице, тъй като адресатът е едно и също лице.

В контекста на правилно поставените признаци на деянието, включително и с уместното позоваване на задължителната съдебна практика, в която са разрешени тези въпроси, законосъобразно е прието от РС, че е достатъчно от обективна страна да са казани изрази, съдържащи словесно закана не с какво да е насилие, а с убийство и тези изрази с оглед условията, начина и всички други съпътстващи казването им обстоятелства да са могли да възбудят основателен страх от осъществяването им. Достатъчно е заканата да е възприета от пострадалия, както *„този страх да е възникнал като резултат от поведението на дееца, от изразената от него с думи и/или с жест заплаха за живота на пострадалия“* - Р № 524/ 16.12.2013 г. по н. д. № 1664/2013 г., ВКС, II н. о.

Постоянна и непротиворечива е съдебната практика по въпроса за липсата на необходимост, от гледна точка обективна съставомерност, заканите действително да са възбудили страх - ТР № 53/89г на ОСНК, Р № 37/ 31.I.1991 г. по н. д. № 876/90 г., на ВС на РБ, I н. о., Р № 421/ 18.01.2012 г. по н. д. № 1970/2011 г., на ВКС , III н. о. , Р № 184/ 7.10.2016 г. по н. д. № 571/2016 г., на ВКС, III н. о., Р № 41/ 14.03.2019 г. по н. д. № 117/2019 г., ВКС, I н. о.,

Още по-малко е изискуемо да са предприети действия по тяхното реализиране -, *за да е налице съставомерна закана за убийство не е нужно да се установява дали деецът е имал намерение да осъществи заканата си спрямо пострадалия*“ Р № 386/ 9.10.2012 г. по н. д. № 1216/2012 г., ВКС, III н.о., поради което и несъмнено извън предмета на доказване е изследването за наличие на тези обстоятелства. Както се посочи, достатъчно е заканите да са такива, че да са могли да възбудят основателен страх, а в конкретния случай, видно от предприетите от пострадалата действия – в първия случай чрез търсеното съдействие, а във втория, чрез проверката относно здравословното състояние на св.И.И., изречените закани не само са могли, но и реално са възбудили у нея основателен страх от осъществяването им.

От субективна страна, с оглед кръга обществени отношения, защитим с процесното престъпление, е достатъчно заканата да е възприета от адресата като действителна заплаха и деецът да го съзнава, както и да съзнава, че отправя закана именно с инкриминираното съдържание. В случая, след като несъмнено подсъдимият е съзнавал, както съдържанието на отправените реплики, така и е разбирал, тоест е имал формирано представно съзнание, че казаните от него закани с убийство, с оглед всички елементи по отправянето им - условията, основанията, начинът на казване, са такива, че биха могли да възбудят основателен страх у Д.С., то и деянието е осъществено и от субективна страна, включително и с оглед преследваната цел – да се въздейства върху свободата на адресата да избира

неограничено и по своя воля поведението си, която също е постигната.

ВСИЧКИ ТЕЗИ ПРИЗНАЦИ – от обективния и субективен състав по чл.144,ал.3 от НК са налице и правилно първата инстанция е намерила за осъществено вмененото престъпление.

Възраженията за несъставомерност, разнопосочно развити от защитата не могат да бъдат споделени:

1/Вярно е, че особеностите на случая - обтегнати отношения между съпрузи в процес на развод, предполагат внимателно изследване на причините за казване, респективно обективната възможност такива реплики, да бъдат възприети с нужната сериозност и да имат по начало качествено значение на закани, които да са „могли да възбудят основателен страх“. Особено, в контекста на не изолираното им отправяне в съвместния им живот, в каквато посока свидетелства самата пострадала. Следва обаче да се уточни веднага, че фактът, че са били съпрузи не изключва от правна гледна точка възможността за реализиране на съставомерни закани за убийство. Нещо повече, освен, че закана за убийство е престъпление от общ характер, тоест законодателят се е дезинтересирал от качеството на лицата, но и въведеният утежняващ признак- в условията на домашно насилие допуска осъществяването на престъплението в хипотеза именно на съществуващи брачни отношения.

В случая, съвкупната оценка на събраните доказателства, приети за достоверно установяващи релевантните факти, установеното състояние на пострадалата , включително и предприетите от нея обективни действия обуславя извод, че на инкриминираните дати, казаните от подсъдимия словесни изрази притежават качеството на елемент от обективния състав по чл.144,ал.3 от НК – същите са съдържали закани с убийство и то формулирани и изречени така, че са могли да възбудят основателен страх у адресата, към който са били отправени. Убедително и коректно свидетелката разясни разликата в условията на казване и възприемане на предходните реплики, чути от нея преди да напусне семейството и тези отправени по телефона на инкриминираните дати (л.54, ВНОХД), поради което и се преценява като неоснователно възражението, че изречените от подсъдимия изрази са част от обичайното им общуване и че след като ги е чувала и по-рано, това изключва възможността за възприемането на инкриминираните изрази като реално изпълними. Както вече се посочи по-горе, от значение е не дали пострадалата действително се е изплашила от отправените закани, а дали обективно същите са могли да възбудят основателен страх, че ще бъдат изпълнени, като преценката включва както съдържанието на заканителните фрази, така и с оглед конкретната обстановка – време, място, начин на изразяване на закана, присъствието на други лица, като цяло развитието на ситуацията.

2/ В контекста на обсъдените по-горе признаци на престъплението по чл.144,ал.3 от НК, предмет на задължителна съдебна практика, ясно е, че преценката на значимите за съставомерността на деянието обстоятелства е относима само към момента на извършване на деянието,“а не след минаването на определено време“ ТР №53/1989г на ОСНК. В този смисъл ирелевантно към преценката за съставомерност на отправените закани е обстоятелството дали св.Д.С. е пътувала сама или с баба си на 3.12.2020г и 5.12.2020г., по повод здравословното състояние на дядото на съпруга и, както и че е продължила да

поддържа контакти с последния и родителите му. Последващото поведение, освен, че е неотнормено пряко към преценката дължима, както се посочи към момента на отправяне на инкриминираните закани, а не впоследствие, но няма и косвено значение, понеже не позволява със задна дата да се преосмислят и поставят на друга плоскост действителните отношения тогава и да изключи априори възможността казаните на 30.10.2020г. и 15.11.2020г закани да са били от естество да възбудят основателен страх от тяхното осъществяване.

3/ Конкретиката на случая, не позволява еднозначно прилагане на заложените в цитираните решения на ВКС правни изводи, именно поради различието на значимата за решаване на делото фактология. Предмет на Решение № 107 от 15.03.2012 г.(не от 16.02.2012г, стр 15 от допълнителното изложение) по н. д. № 124/2012 г.,III н.о. на ВКС е казус свързан с отправени закани в сходни родствени връзки, но при съвършено различна конкретика, най-малко поради факта, в настоящия казус, несъмнено е налице ново развитие и е различна ситуацията, в която в предходните години пострадалата е чувала и заплахи за разлика от отчетения в цитираното решение съществен факт, обусловил отмяната на осъдителната въззивна присъда: *„Съдът не е обсъдил в достатъчна степен и не е оценил правилно безспорният по делото факт, че в очертавания на инкриминирания период не са възникнали каквито и да било нови събития“*.

Не се касае в случая за казани в процес на битов скандал или кавга между съпрузи, формални и неизпълнени с каквато и да е съставомерно съдържание, обичайни изрази, които обективно да са лишени от качеството им „да са могли да възбудят основателен страх“. В този смисъл, не може да бъде възприето за основателно искането на защитата за оправдаване, аргументирано с позоваване на даденото в посочените решения на Върховната съдебна инстанция разрешение по конкретните казуси, предмет на Решение № 419 от 12.01.2015 г. на ВКС по н. д. № 1314/2014 г., III н. о и Решение № 175 от 11.11.2019 г. на ВКС по н. д. № 774/2019 г., III н. о.. Съобразно конкретиката на установените в настоящото дело фактически положения не може да се приеме, че се касае за кавга, при която са предприети спонтанно заплашителни действия, *„а заканаелните думи се използват импулсивно, като носят единствено емоционален заряд и изразяват гняв и яд, но в действителност не целят да предизвикат страх от осъществяването на заканаелта“*, както и че *„са израз на гнева на подсъдимия от поведението на свидетелката и представляват емоционална реакция срещу неспазване на постигнатото споразумение за упражняване на родителските права и за контакти с детето“* по какъвто казус е постановено Решение № 175 от 11.11.2019 г. на ВКС по н. д. № 774/2019 г., III н. о. Респективно, напълно различен от фактическа страна е битовия скандал между двама братя, в хода на който са били отправени заканаелни реплики, предмет на Решение № 419 от 12.01.2015 г. на ВКС по н. д. № 1314/2014 г., III н. о, в което е прието, че *„при скарването същите изрази и действия се използват импулсивно, механично и имат единствено емоционален заряд, изразяват гняв и яд, но в действителност не целят чрез реална заплаха или реално нападение да се въздейства върху свободното протичане на волевите процеси у потърпевшия и да ги промени като предизвика страх от осъществяването на заканаелта.“*

4/ Неоснователни са възраженията за несъставомерност и от гледна точка дистанцията на отправените заканителни изрази и казването им под условие. Няма каквото и да е отношение към обективната и субективна съставомерност отправената закана с унищожаване, лексикално не позволяващо друг извод, освен, че включва именно физическо унищожаване, обвързана с настъпването на заявено от подсъдимия събитие. Самият факт, че св.С. е предприела (чрез баща си) действия да провери актуалното здравословно състояние на бащата на подсъдимия, недвусмислено сочи, че съдържанието на казаната по телефона реплика е възприето като вярно и съответно заканата, като изпълнима. А относно дистанционното отправяне, следва да се уточни, че законът принципно не поставя ограничения в начина, по който да бъде обективизирана заканата с убийство. Изискуемият обективен елемент „да е могла да възбуди основателен страх“ действително предполага и изясняване на условията за тази възможност, което действително налага обсъждане от гледна точка съставомерност по чл.144,ал.3 от НК, случаи, като процесния, когато заканата е отправена дистанционни и чрез електронно средство за комуникация. Обстоятелството, че казващия заканата, намиращ се в същото време, както е установено по делото, поне на два часа разстояние - съзнавано и от него и от адресата на заканата, не изключва обаче априори съставомерност по чл.144,ал.3 от НК и това е така именно с оглед обекта на защита на конкретното престъпление. Нееднократно се отбелязва, че не е необходимо пострадалият действително да се е изплашил или да са предприети реални действия по изпълнението на заканата, а е достатъчно само да съществува основание, че заканата би могла да бъде осъществена, като в този смисъл е Р № 378/ 4.12.2013 г. по н. д. № 1473/2013 г., на ВКС, II н. о : *„Не може да бъде приета предложената от защитата интерпретация на доказателствените материали, че заканването на осъдения не би могло да възбуди основателен страх у пострадалата, с оглед начина на отправянето на заплашителните думи - по телефона, както и поради предходните отношения между двамата..... За осъществяването на заканата с убийство е без значение обстоятелството, че е била отправена по телефона, след като заплашителните думи на осъдения са били насочени конкретно към пострадалата и пряко и непосредствено са достигнали до адресата чрез техническите възможности на телефонната комуникация“* -

Вярно е, че случаят разкрива особености от гледна точка съпругеската връзка между деецът и пострадалата, но многопластовото и нееднозначно положение с взаимоотношенията им, налагат единствено внимателното обсъждане на установените факти именно през призмата на дължимата проверка дали същите отговарят от обективна и субективна страна на признаците от престъпния състав по чл.144,ал.3 от НК. В този смисъл необходимо е да се отчете, включително и от гледна точка степента на обществената опасност на извършеното от подсъдимия, респективно относно мотивите и подбудите му (но само в аспекта на предпоставките относно определяне на наказанието) обстоятелството, че инкриминираните реплики са казани в периода, в който страните са били в процес на развод - при подадена на 21.10.2020 молба, регистрирана в РС Дулово.

И само за изчерпателност, доколкото в пледоарията на защитата (стр 83,ВНОХД), под предлог за неправилност на обвинителната конструкция се въвежда всъщност възражение

за съществено процесуално нарушение, допуснато чрез формулираните в едно изречение закани за убийство на двете отделни дати, следва да се посочи, че обстоятелствената част на обвинителния акт е напълно ясна, а съдържанието на диспозитива, в контекста на изискванията на чл.246,ал.3 от НПК и т.4.2 абзац три от ТР 2/2002г на ОСНК е достатъчна и съответна, понеже съдържа данните за самоличността на обвиняемия и правната квалификация на деянието. Отделно от това е налице и забраната по чл.248,ал.3 от НПК.

По тези съображения, въззивната инстанция намира атакуваната присъда за постановена в съответствие с процесуалните изисквания за доказателствено обезпечаване и анализ, респективно правилно установените факти са законосъобразно подведени и под правилната правна норма. Възраженията на защитата не могат да бъдат споделени и съответно не може да бъде удовлетворено искането за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимия бъде признат за невинен.

III. Основателно е обаче искането за редукция в тежестта на възложената за стореното наказателна санкция на подсъдимия.

Първостепенният съд е определил в условията на чл.54 от НК, наказание към долната граница на минимума на наказанието лишаване от свобода, предвиден в общата част(чл.39,ал.1 от НК), отчитайки липсата на специален минимум в долната граница на предвиденото наказание, което в горната си такава е определено на шест години лишаване от свобода. Отчел е факта, че е налице квалификация, неотчетена от обвинението, което правилно е съобразил към отегчаващите обстоятелства, като следва да се изключи от тази група второто отегчаващо обстоятелство, доколкото в случая са налице само две деяния, което е минималното изискване за приложение на института по чл.26, от НК, поради което и броят на деянието не утежнява на самостоятелно основание отговорността на дееца. Правилно първостепенният съд е оценил по значение, като облекчаващи положението на подсъдимия, чистото му съдебно минало и добрите характеристични данни, към които могат да се добавят и младата възраст и образователния му ценз.

Именно спецификата на случая и безспорно установеното по делото обстоятелство, отбелязано по-горе,че инкриминираните реплики са казани в период, в който страните са били в процес на развод - при подадена на 21.10.2020 молба (който към момента на въззивното производство, както се изясни, е приключил в редовен инстанционен контрол) с водещото значение на отчетените подбуди, се разкриват и условията за определяне на наказанието в облекчените условия на чл.55 от НК. С необходимото уточнение, че по начало правилно РС е обсъдил и съобразил към смекчаващите обстоятелства условията, в които са казани инкриминираните фрази (мотиви,стр 8), не е отчел в достатъчна степен техния интензитет и приносът им към имащите значение за определяне на наказанието фактори. Именно обтегнатите отношения, лишаването на бащата от възможността за постоянни контакти с децата, каквито има и майката, но в един етап, в който и двамата родители са се водили от собствената си преценка (не е имало все още съдебна намеса и решение по този въпрос) несъмнено е изострило обстановката и е напрегнало подсъдимия в емоционален план, като е снижило волевите му задръжки. Не без значение е и факта,че е безспорно установено по делото, че и той, както и неговите родители са обгрижвали двете

деца и връзките с тях са били близки и търсени. В подкрепа на изложените съображения е обективизираното в постановеното по повод идентично престъпление Р № 68 от 26.07.2018 г. на ВКС по н. д. № 169/2018 г., II н. о. разбиране: „Последното не може да бъде преценявано изолирано от конкретните подбуди на деца, които в разглеждания случай чувствително занижават действителната обществена опасност на стореното, като имат характер на изключително смекчаващо обстоятелство“.

Мотивът за отправените закани, макар и с направеното уточнение по-горе, че не изключва тяхната съставомерност, според настоящият съд разкрива условията за определяне на наказанието по чл.55 от НК, защото оценката му позволява да се приеме като изключително смекчаващо за подсъдимия обстоятелство. Това налага изменение на проверяваната присъда в санкционната част, като наказанието се определи в облекчените условия на чл.55 от НК и съответно при отчетената липса в състава на специален минимум, на основание чл.55, ал.1, б. „б“ от НК, при посочената законодателна техника следва да се премине към друг вид наказание - пробация. При чистото съдебно минало и положителни характеристични данни на подсъдимия, постижимостта на възпиращата, превъзпитателна и поправителна функция на предвиденото наказание е изпълнима чрез налагане на двете задължителни пробационни мерки – задължителна регистрация по настоящ адрес, при периодичност, определена по чл.42б, ал.1 от НК два пъти седмично, както и на задължителни периодични срещи с пробационен служител, наложени за срок от по шест месеца всяка.

В рамките на извършената по чл.314, ал.1 от НПК проверка и по гореизложените съображения, въззивният съд не установи други основания, които да изискват отмяна на присъдата или нейното изменение, извън посоченото по-горе, в частта относно наказанието.

Гражданският иск е определен в размер, съответстващ на критерия за справедливост, като не се и оспорва от подсъдимия, поради което и в тази част присъдата не налага допълнително обсъждане.

Съобразно изхода на делото и пред въззивната инстанция, разходите за повереник, направени от частния обвинител и граждански ищец, които са и поискани следва да бъдат присъдени в полза на страната. Доколкото процесуалното представителство не е само за участие като граждански ищец, респективно фактът, че гр. иск е отхвърлен частично като неоснователен е без значение, то и реално направените разноски, в размера, вписан в приложените пълномощни (вж.л.159, Д.П. и л.42, ВНОХД) следва да бъдат присъдени.

Предвид изложеното и на основание чл. 337, ал.1, т.1 от НПК, ОС Търговище,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 10 от 10.03.2022 г. постановена по НОХД № 692 по описа за 2021 г. от РС Търговище, в частта относно наказанието, като

ЗАМЕНЯВА на основание на чл.55, ал.1, т.2, б. "б" от НК наложеното на подсъдимия Б. ИСМ. СЮЛ. наказание шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от три години с наказание пробация, включващо две

пробационни мерки: по чл. 42а, ал.2, т.1 и т. 2 от НК – задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца с периодичност два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА подсъдимия Б. ИСМ. СЮЛ. да заплати на гр.ищец и частен обвинител Д. С. С. разноси за повереник в двете инстанции - общо 800лв, от които 300лв разноси във въззивна инстанция и 500лв, разноси на Д.П и пред първа инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата и част.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, подлежащи на касационна проверка по чл.346 от НПК и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____